

Присіла сойка на кущі,
Струсила пахощі.
В саду зашемряли дощі,
У серці — радощі.

Я навстіж вікна розчинив —
Ой, що тут діється!
Стікає з листя, ллється з ринв —
Ні зір, ні місяця.

Усе повито голубим
І пересновано
Сріблястим, трепетним, живим,
Іскристим гомоном.

І віє вітер у лице,
В гілках полощеться,
І геть промокле деревце
І світлицю проситься.

Кажу йому: «Заходь мерщій!» —
А птах лякається,
І з криком лине крізь дощі,
І не вертається.